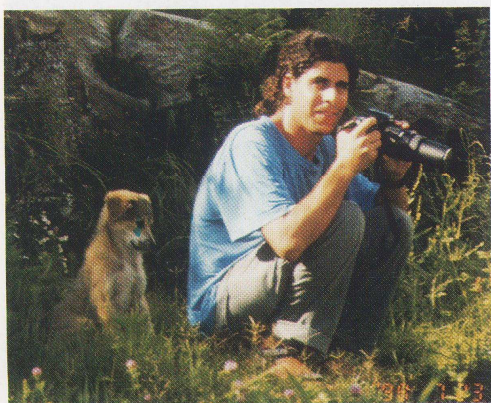

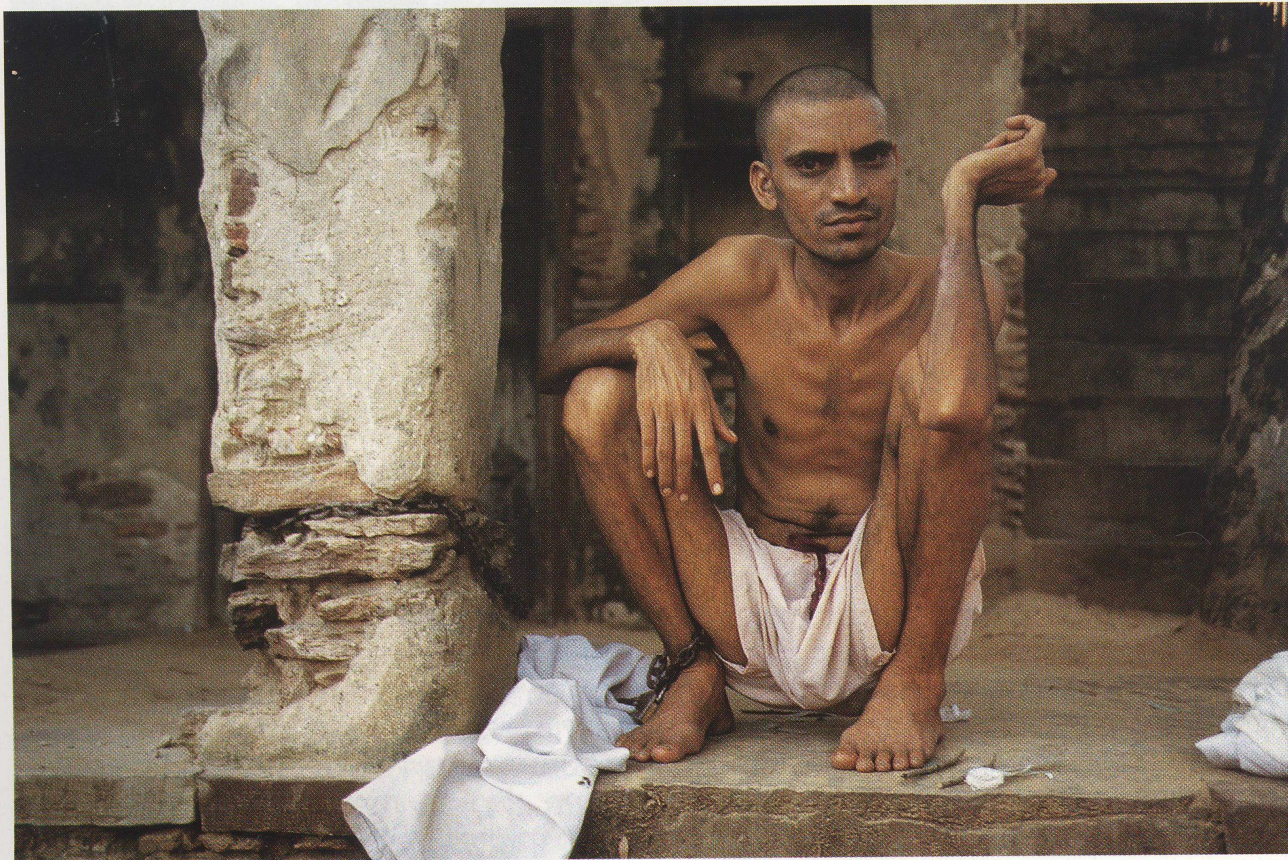
יונתן יעקבסון

צילום הוליסטי

כתבה: גליה גוטמן

"כשאני מצלם אדם בעיצומו של ריטואל פולחני, אני משתדל שהדברים ייעשו מתוך כבוד לאמונתו ולמעשיו ומתוך עניין עמוק בו ובמה שהוא עושה. אני מנסה ליצור איתו קשר אישי. מתוך ההזדהות נוצר מצב שבו הוא מבין שהצילום הוא חלק מהריטואל שלי, שמתקיים במקביל לזה שלו", אומר יונתן יעקבסון. על תיעוד אותנטי ושאלות מוסריות.

מטופל במקדש בלאג'י, רג'אסטן, הודו. אלה הנתונים לשליטתן של הרוחות החזקות ביותר מובאים למקדש כשהם כבולים בשלשלאות.

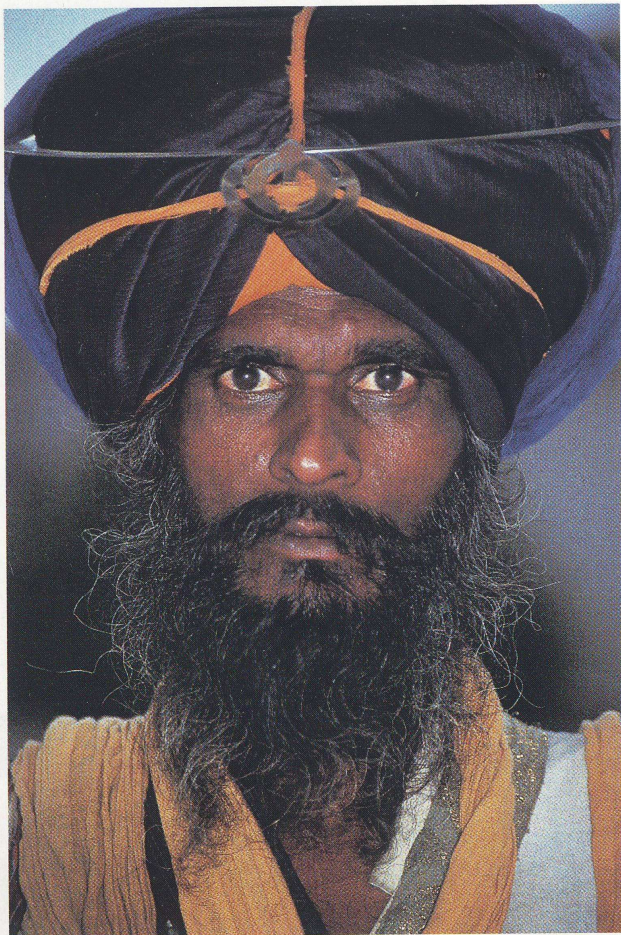
מעון עולי הרגל במקדש הזהב באמריצור, הודו. "אני בא לאירוע, חווה אותו באופנים שונים ומנסה לחבוק אותו

מצלמה ליום ההולדת. המתנה הזו, מצלמת פוקט פשוטה, הייתה אחד מנכסי היקרים ביותר במשך כמה וכמה שנים. כבר אז ניסיתי לגבש לעצמי גישה אישית לבניית קומפוזיציות, להכנסת המראות למלבן הקבוע. אני סבור כי הכלים שרכשתי אז, בגיל צעיר מאוד, מלווים אותי גם כיום".

כשנסע לטיול בר מצווה לקניה, קיבל כבר מצלמה מקצועית יותר. "אף פעם לא למדתי צילום בצורה פורמלית", הוא אומר, "אבל אני מרגיש שעברתי כבר דרך מאז שצילמתי זוגות מקננים של אוחים (עופות דורסים ליליים; ג.ג.) בנחל חלילים. לצערי, עם הזמן זנחתי מעט את צילום בעלי החיים לטובת נושאים אחרים, שאותם הפכתי לאפיק מרכזי בעבודתי כצלם.

"בילדותי", מספר יותם יעקבסון, "בזמן שילדים אחרים ישבו מול המחשב או שיחקו כדורגל, אני ביליתי את זמני הפנוי בטיולים בשטח שבין מבשרת ציון לכפרים הערביים השכנים, בידו ובית איכסא, בציור ובמעקב אחרי בעלי חיים בטבע. עסקתי לא מעט בציורי נוף וב"מיפוי" של אזורי השוטטות שלי, תוך כדי תיעוד תצפיות ומתן שמות לנקודות שונות: 'קן העקב', 'מערות הדורבן' ו'עץ האורן הזקן'. כשהייתי בערך בן עשר, נחשפתי לצילום ולאפשרויות הגלומות בו ככלי תיעודי השובה את הרגע ומנציח אותו. ביקשתי מהורי

יותם יעקבסון – מדריך טיולים, מצלם, כותב, מטפל ברייקי ועורך הרצאות בליווי שקופיות

סיקי אדוק, אמריצר, הודו. "אני מצלם כשנוח לי, ונוח לי כשנוח לאנשים איתי. זה קורה כשנוצר קשר אישי, גם אם רגעי, בין הצלם והאובייקט".

שאינני פוגע בפרטיותו או גוזל ממנו דבר מה. "אישית, הגבול הדק הזה נהיר לי מאוד. לא אחת נחשפתי לאפשרויות צילום שהיו בגדר סקופ, אבל בחרתי שלא להוציא את המצלמה מהתיק. אני מצלם כשנוח לי, ונוח לי כשנוח לאנשים איתי. זה קורה כשנוצר קשר אישי, גם אם רגעי, מתוך קבלה, הבנה, עניין הדדי או הזדהות בין הצלם לבין האובייקט. אני בהחלט סבור שקשר מעין זה מפעפע דרך התמונה אל הצופה. השאיפה שלי היא להגיע למצב שבו המצלמה כאילו לא קיימת". במסגרת שיטוטיו בעולם הגיע יעקבסון לכפר בלאג'י שברג'סטאן. "כאדם מערבי שהגיע לכפר הנידח הזה, אתר עלייה לרגל לאלפי הודים שרו-חות השתלטו על גופם ועל רוחם, זו היתה חוויה מאוד יוצאת דופן. נוצר קשר מיוחד ביני לבין כוהני הדת שבמקום, וזכיתי שם לכבוד מיוחד. קיבלתי מהם אישור לצלם ככל שאחפוף. למרות זאת בחרתי שלא לנצל את האישור הגורף, ולא העליתי בדעתי לצלם אנשים במצבים שבהם הם מתגלים במלוא חולשתם ולעתים גם בכיעורם. הם לא היו רוצים לראות את עצמם מוצגים לראווה במצב הזה, ובוודאי לא היו רוצים שאח-רים יראו אותם".

לתעדו בצורה נאמנה ועשירה".

"מבלי להיכנס כאן לסוגיה אם קיים ז'אנר הנקרא צילום גיאוגרפי ואם כן – מהו, אגדיר את מלאכת הצילום שלי ככזו, מטבע היותה בלתי ממוקדת ומתייחסת למגוון נושאים ואספקטים. מצדי אפשר לקרוא לזה אפילו צילום הוליסטי, בהיותו מתיימר להיות חובק כל. הדרך שבה אני בוחר לצלם היא כוללת: לבוא לאירוע, לחוות אותו באופנים שונים ולנסות לחבוק אותו ולתעדו בצורה נאמנה ועשירה דרך רצף של תצלומים, כך שיהוו תמצית של החוויה.

"אחד הדברים שמעסיקים אותי במיוחד בצילום אנשים הוא ההחלטה מתי לצלם, מה לצלם ובעיקר מה לא לצלם. חשוב לי לשמור על רגישות כלפי המצולם, ולהרשות לעצמי לצלם רק אם אני יודע